

Vietnam Military Force in the Next Century

■ Assoc.Prof Dr.Surachart Bamrungsuk*

The Vietnam military force is currently the largest one in Southeast Asia. Although it has already attempted a decrease, the Vietnam Force is still deemed the largest in terms of quantity in this region.

In addition to its large military manpower, the Vietnam Force in late Cold War also demonstrated a capacity of its formidable military operation through an invasion into Cambodia by means of a multi-divisional operation taken place during December 1978 and January 1979. Moreover, it also displayed another great potential in February 1979 when it made successful resistance at its northern boundary against a Chinese invasion.

Given the fact of such occurrences, the Vietnam Force always poses certain intimidation to its neighboring states, particularly Thailand : since the Vietnamese domination of Cambodia in 1979, Thai government had been afraid Thailand might have been attacked someday by Vietnamese grand army. However, such apprehension vanished once

the Cold War ended and thus Soviet Union disunited and finally the Vietnam Force had withdrawn off Cambodia.

With the unusual military greatness of Post-Cold-War Vietnam Force, a critical question now arises : how is the current status of Vietnam Force ? Eversince the end of Cold War, the financial and arms support which Vietnam had always enjoyed from Soviet and East European allies also came to an end. As a result, all existing armaments are left in critical plight. This tremendously incurs the colossal Vietnamese military manpower inferior in terms of quality.

Additionally, given the fact of the Vietnamese future limit in aspect of its immature economy, it is not easy that Vietnam could purchase high potential weaponry, especially the frontline military equipment, and put into service in any foreseeable future.

Such limit will still inevitably become trend of Vietnam Force development throughout early period of first decade in the next century.

* Assoc.Prof. Dr.Surachart Bamrungsuk in currently full-time lecturer at the International Relation Department.

กองทัพเวียดนามในศตวรรษหน้า

รศ.ดร.สุรชาติ บำรุงสุข*

■ กองทัพเวียดนามเป็นกองทัพใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แม้ในปัจจุบันหลังจากการถอนตัวออกจากกัมพูชาและลาวแล้ว จะมีความพยายามในการลดกำลังพลในกองทัพลง แต่กองทัพเวียดนามก็ยังคงเป็นกองทัพที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาค

นอกจากความใหญ่โตในเรื่องของจำนวนกำลังพลแล้ว กองทัพเวียดนามในช่วงท้ายของยุคสงครามเย็น ได้แสดงให้เห็นถึงขีดความสามารถของปฏิบัติการทางทหารขนาดใหญ่ด้วยการบุกเข้ายึดครองกัมพูชา ปฏิบัติการดังกล่าวเป็นลักษณะของกำลังทหารหลายกองพลร่วมกัน (คือเป็น multi-divisional operation) ในช่วงเดือนธันวาคม 1978 และมกราคม 1979 และทั้งยังแสดงให้เห็นถึงขีดความสามารถในการดำเนินการบุกของเงินทางพรมแดน

ด้านเหนือของเวียดนามในสงครามสี่สัปดาห์ในเดือนกุมภาพันธ์ 1979 ด้วยสภาพเช่นนี้ทำให้กองทัพเวียดนามเป็นกองทหารที่มีความน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสำหรับไทยในช่วงหลังจากการยึดครองกัมพูชาในปี 1979 แล้ว ย่อมทำให้เกิดความวิตกกังวลว่า กองทัพเวียดนามจะกระทำการอย่างเดียวกับที่กระทำกับกัมพูชา ด้วยการเคลื่อนพลขนาดใหญ่เข้าตีประเทศไทย แต่สถานการณ์ดังกล่าวก็ได้ผ่านเลยไป ด้วยการยุติของสงครามเย็นที่นำมาซึ่งการแตกสลายของสหภาพโซเวียตรัสเซีย และเวียดนามในที่สุดก็ได้ถอนตัวออกจากกัมพูชา

ด้วยความใหญ่โตของกองทัพเวียดนาม ในยุคหลังสงครามเย็นเช่นนี้ทำให้เกิดคำถามว่ากองทัพเวียดนามในปัจจุบันอยู่ในสถานะอย่างไร ดังนั้นบทความต่อไปนี้จะเป็นการลองสำรวจถึงสถานะที่เป็นอยู่และแนวโน้มในอนาคตของกองทัพเวียดนาม

กองทัพบก

กองทัพบกมีขนาดใหญ่ที่สุดในบรรดาเหล่าทัพของประเทศเวียดนาม ซึ่งก็เหมือนกันทุกประเทศในภูมิภาคที่กองทัพบกเป็นเสมือน “กระดูกสันหลัง” ของกำลังรบทั้งหมด ความน่าเกรงขามประการสำคัญก็คือ กำลังรบหลักของกองทัพบกเวียดนามนั้นมีจำนวนถึง 500,000 คน โดยประกอบด้วยกำลังหลักคือ ทหารราบซึ่งมีถึง 50 กว่ากองพล ทหารม้ายานเกราะ 10 กองพลน้อย และทหารราบยานยนต์อีก 3 กองพล (ไม่นับรวมการจัดหน่วยอิสระ)

นอกจากกำลังรบหลักแล้ว เวียดนามยังมีกำลังสนับสนุนขนาดใหญ่ ได้แก่ ทหารช่าง 8 กองพล กองพลทหารพัฒนาเป็นจำนวนถึง 10-16 กองพล (เวียดนามเรียกหน่วยนี้ว่า “กองพลทหารทางเศรษฐกิจ” หรือ Economic Construction Division) และทั้งยังมีหน่วยทหารช่างอิสระอีกถึง 8 กองพลน้อย

ในส่วนของยุทโธปกรณ์นั้น กองทัพบกเวียดนามมีกำลังรถถังเป็นจำนวนมากได้แก่ รถถังหลัก 1,300 คัน รถถังเบา 600 คัน รถหุ้มเกราะลำเลียงพล 1,100 คัน รถรบทหารราบ 300 คัน ส่วนปืนใหญ่เวียดนามมีปืนใหญ่ลากจูงแบบต่างๆ เป็นจำนวนถึง 2,300 กระบอก เครื่องยิงจรวดแบบต่างๆ มากกว่า 710 ชุด สำหรับระบบอาวุธเพื่อป้องกันทางอากาศ ได้แก่ อาวุธปล่อยจากพื้นสู่อากาศแบบเอสเอ-7 และเอสเอ-16 และมีปืนต่อสู้อากาศยานแบบต่างๆ อีก 12,000 กระบอก

ข้อจำกัด

หากพิจารณาในความเป็นจริง อาจจะพบว่าความใหญ่โตในเชิงปริมาณอาจจะไม่ใช่ความ “น่ากลัว” เสมอไป

กองทัพบกเวียดนามเป็นเสมือน “กองทัพคนจน” เพราะยุทโธปกรณ์เป็นจำนวนมากของกองทัพเวียดนามเป็นอาวุธเก่า

* รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ซึ่งระบบอาวุธเหล่านี้อาจจะมีความเหมาะสมกับการกิจของการป้องกันประเทศ หรือใช้เพื่อตอบโต้กับการเผชิญเหตุของภัยในระดับต่ำ (low-level contingencies) ในบริเวณพรมแดนและหากจะใช้ในการรุก ออกนอกพรมแดนของตนเองแล้ว กองทัพบกเวียดนามสามารถกระทำไต่กับลาวและกัมพูชา แต่หากจะทำการรุกเกินกว่านั้นก็ดูจะเป็นข้อสงสัยว่ากองทัพบกเวียดนามจะกระทำได้หรือไม่ เช่นกรณีการรุกข้ามพรมแดนเข้ามาสู่พื้นที่ตอนในของไทย เป็นต้น

นักการทหารตะวันตกเคยตั้งข้อสังเกตว่า กองทัพเวียดนามไม่สามารถเปิดการรบได้ไกลเกินกว่า ลาวและกัมพูชา ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการประเมินว่า กองทัพเวียดนามไม่มีความสามารถปฏิบัติการทางทหารขนาดใหญ่อย่างต่อเนื่องได้ (largescale operations on a continuing basis) เพราะประเทศเวียดนามขาดรากฐานทางอุตสาหกรรมรองรับ และที่สำคัญคือการขาดแคลนในเรื่องของน้ำมันและเชื้อเพลิง (POL) ต่างๆ เพราะปัจจัยเหล่านี้คือพื้นฐานประการสำคัญที่จะเอื้อให้กองทหารสามารถปฏิบัติการขนาดใหญ่อย่างต่อเนื่องได้มิใช่ด้วยการมีกำลังพลมาก

นอกจากนี้เวียดนามยังขาดอุตสาหกรรมอาวุธภายในที่จะผลิตหรือประกอบอาวุธสมัยใหม่ที่มีความทันสมัย ซึ่งเป็นเพราะในช่วงอดีตนั้นกองทัพเวียดนามได้ “พึ่งพา” กับการสนับสนุนด้านอาวุธจากโซเวียตและกลุ่มพันธมิตรในยุโรปตะวันออกมาโดยตลอด ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายในปัจจุบันที่เมื่อการสนับสนุนจากประเทศในค่ายสังคมนิยมได้สิ้นสุดลงแล้ว เวียดนามจะสามารถทดแทนความขาดแคลนอะไหล่ของระบบอาวุธที่ยังใช้ประจำการอยู่หรือจัดหาระบบอาวุธทดแทนในส่วนของยุทธโศปกรณ์ที่ถูกทำลายลงจากสงครามในกัมพูชา จะด้วยวิธีการพึ่งตนเองหรือหันไปพึ่งผู้สนับสนุนใหม่ก็ตาม

กองทัพเรือ

กองทัพเรือของเวียดนามมีขนาดเล็ก กำลังหลักประกอบด้วยเรือฟริเกต 8 ลำ ในจำนวนนี้มีเรือฟริเกตติดขีปนาวุธเพียงลำเดียวเท่านั้น อีก 7 ลำที่เหลือเป็นเรือฟริเกตติดปืนในส่วนของเรือตรวจการณ์และป้องกันชายฝั่งนั้น มีจำนวนทั้งหมด 52 ลำ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นเรือเร็วโจมตีติดอาวุธปล่อย 10 ลำ เรือตอร์ปิโด 19 ลำ ที่เหลืออีก 23 ลำ เป็นเรือตรวจการณ์ชายฝั่งชั้นใน (inshore patrol craft)

นอกจากนี้เวียดนามมีเรือกวาดทุ่นระเบิดอีก 11 ลำ และเรือยกพลขึ้นบก 7 ลำ ส่วนเรือสนับสนุนอื่นๆ ประมาณอีก 30 ลำ ก็เป็นเรือขนาดเล็ก

กองทัพเรือเวียดนามมีกำลังนาวิกโยธินอยู่ประมาณ

30.000 นาย แต่อาวุธส่วนใหญ่เป็นอาวุธเบา เช่น ปืนใหญ่สนามและปืนไร้แรงสะท้อน

ข้อจำกัด

อำนาจกำลังรบทางทะเลสะท้อนให้เห็นว่า กองทัพเรือของเวียดนามมีขีดความสามารถค่อนข้างจำกัด การกิจหลักที่เป็นจริงน่าจะได้แก่ บทบาทในการป้องกันชายฝั่ง (ซึ่งรวมถึงความสามารถในการควบคุมทะเลชั้นใน เช่นในเรื่องของการป้องกันการค้า ยาเสพติด) ขีดความสามารถอีกประการได้แก่การควบคุมดูแลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (EEZ) ซึ่งได้แก่พื้นที่ทางทะเลในอ่าวไทยอ่าวตังเกี๋ยและบริเวณทะเลจีนใต้

แต่หากพิจารณาในแง่ของการสร้างอำนาจในทะเล อาจจะเห็นได้ว่ากองทัพเรือเวียดนามไม่มีขีดความสามารถเช่นนี้มากนัก เช่นหมายถึงในเรื่องของการทำ power projection ในทะเลจีนใต้หรือพื้นที่ไกลกว่านั้นออกไป

ดังนั้นหากเกิดกรณีพิพาททางทะเลขึ้น จะเห็นได้ว่ากองทัพเรือเวียดนามจะเสียเปรียบอย่างมากกับจีนทั้งในแง่ของจำนวนกำลังและขีดความสามารถ ในกรณีของความขัดแย้งกับชาติที่เป็นคู่กรณีพิพาทในปัญหาหมู่เกาะสแปรตลีย์เช่นเดียวกัน กำลังรบทางทะเลของเวียดนามจะเป็นฝ่ายเหนือกว่ากับกรณีของกองทัพเรือฟิลิปปินส์เท่านั้น

นอกจากนี้ขีดความสามารถในการยกพลขึ้นบกยังมีข้อจำกัดอยู่มาก เวียดนามมีเรือยกพลขนาดใหญ่ (LST) เพียง 3 ลำเท่านั้น และมีเรือยกพลขนาดกลาง (LSM) อีก 4 ลำ เรือเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเรือเก่า มีความเร็วต่ำ และการซ่อมบำรุงก็อยู่ในระดับต่ำด้วย แต่อย่างไรก็ตามเชื่อว่ากองทัพเรือเวียดนามมีขีดความสามารถในการยกพลขึ้นบกในระดับกรมได้ เช่น การยกพลขึ้นบกในเกาะใดเกาะหนึ่งของหมู่เกาะสแปรตลีย์ แต่หากเป็นการยกพลขึ้นบกในพื้นที่ของประเทศหนึ่งประเทศใดในอาเซียน ขีดความสามารถดังกล่าวโดยเปรียบเทียบน่าจะเป็นไปได้ยาก นอกจากนี้เรือรบของเวียดนามติดปืนขนาดเล็ก การใช้เรือรบช่วยในการระดมที่มั่นบนชายฝั่งทะเล จึงเป็นเรื่องที่มีขีดความสามารถต่ำ

ข้อจำกัดประการสำคัญของกองทัพเรือเวียดนามก็คือเรือรบส่วนใหญ่เป็นเรือเก่าของสหภาพโซเวียต เรือเหล่านี้ต้องการการซ่อมบำรุงและอะไหล่ ซึ่งโอกาสที่จะได้รับการสนับสนุนในแบบเดิมจากรัสเซีย ดูจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ อันจะทำให้การดำรงขีดความสามารถในการปฏิบัติการทางทะเลของเรือรบที่ประจำการอยู่ มีข้อจำกัดอย่างมากในอนาคต

กองทัพอากาศ

กำลังรบทางอากาศของเวียดนามมีขนาดใหญ่ด้วยจำนวนเครื่องบินรบเป็นจำนวนถึง 196 เครื่องและเฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธอีก 33 ลำ

อากาศยานรบหลักได้แก่ เครื่องบินขับไล่โจมตีแบบซู-22 (Su-22) จำนวน 65 เครื่อง ซู-27 (Su-27) จำนวน 6 เครื่อง [จัดเป็น 1 กรม] และเครื่องบินขับไล่แบบมิก-21 (MIG-21 bis/PF) จำนวน 125 เครื่อง [จัดเป็น 5 กรม] เฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธแบบเอ็มไอ-24 (Mi-24) จำนวน 25 เครื่อง และเฮลิคอปเตอร์ปราบเรือดำน้ำ (ASW) แบบเคเอ-25 (Ka-25) จำนวน 8 เครื่อง

ข้อจำกัด

หากพิจารณาถึงขีดความสามารถด้านยุทธโศปกรณ์ จะเห็นได้ว่ากองทัพอากาศมีบทบาทในลักษณะของการป้องกันตัวเองเป็นสำคัญ แต่หากในแง่ของการใช้กำลังทางอากาศเชิงรุก กำลังรบทางอากาศของเวียดนามมีขีดความสามารถจำกัดอยู่ในขอบเขต พื้นที่ของอินโดจีนตอนใต้ และไทย



นอกจากนี้ กำลังทางอากาศของเวียดนามประกอบด้วยเครื่องบินเก่าเป็นส่วนใหญ่ แต่ปัญหาสำคัญก็คือเครื่องบินรบต้องการการซ่อมบำรุงสูง และการช่วยเหลือทางทหารของโซเวียตได้ยุติลง ทำให้เครื่องบินรบจำนวนหนึ่งอยู่ในสภาพที่ใช้ปฏิบัติการไม่ได้อย่างสมบูรณ์ และทั้งการขาดแคลนเรื่องเชื้อเพลิง ทำให้การฝึกนักบินเป็นไปอย่างค่อนข้างจำกัด ดังนั้นถ้ากองทัพอากาศเวียดนามต้องเข้าสู่สนามรบในอนาคต ก็ยากที่จะทดแทนต่อความสูญเสียทั้งในเรื่องของอุปกรณ์และกำลังพลได้

สถานการณ์ความขาดแคลนอะไหล่ ได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น พร้อมกับการที่นักบินเก่าที่มีประสบการณ์ได้เริ่มทยอยออกจากกองทัพหรือมีอายุมากขึ้น การสร้างนักบินใหม่ขึ้นทดแทนเป็นไปได้อย่างยาก เพราะข้อจำกัดของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในเรื่องของค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับทั้งเชื้อเพลิง กระจกและระเบิด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ขีดความสามารถของนักบินเวียดนามในปัจจุบัน

ได้ลดต่ำลง และขวัญกำลังใจก็ดูจะตกลงเช่นเดียวกัน จนสามารถประเมินได้ว่าคุณภาพของนักบินได้ลดต่ำลงอย่างมากเมื่อเทียบกับเมื่อสองทศวรรษก่อน

กองทัพอากาศเวียดนามยังขาดในเรื่องของการเติมน้ำมันกลางอากาศ ขีดความสามารถในการเตือนภัยล่วงหน้าทางอากาศ (AEW) ซึ่งทำให้การปฏิบัติการระยะไกลและอย่างต่อเนื่อง เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เช่น เวียดนามไม่สามารถปฏิบัติการทางอากาศครอบคลุมพื้นที่ของเกาะสแปตลีได้อย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

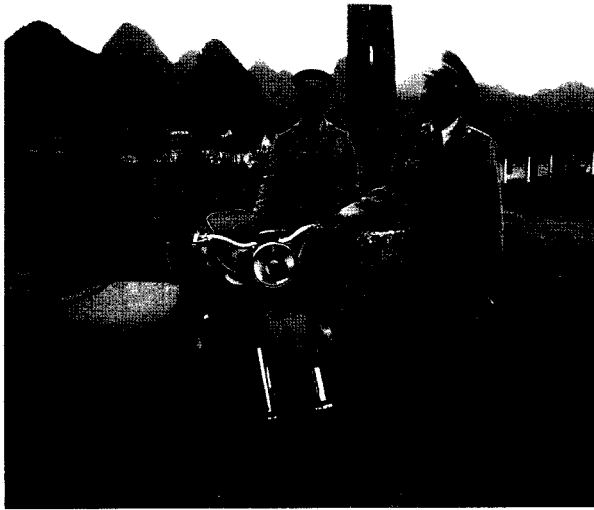
อาวุธเคมี-ชีว

กองทัพเวียดนามเป็นหนึ่งในที่ถูกกล่าวหาว่ามีการใช้อาวุธเคมีในระหว่างการทำสงครามในกัมพูชา เช่น ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้กล่าวหาว่าสหภาพโซเวียตได้ให้ความช่วยเหลือทั้งในรูปของอาวุธและความรู้ในเรื่องของอาวุธเคมีแก่ทหารเวียดนามและลาว หรืออีกกล่าวหาในเรื่องของ "ฝนเหลือง" (yellow rain) ในกัมพูชา ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวคือการใช้อาวุธเคมีชนิดหนึ่งในการทำสงคราม

นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ทางทหารของไทยและกำลังรบของกลุ่มต่อต้านเวียดนามในกัมพูชาได้กล่าวหาเวียดนามถึงการใช้อาวุธดังกล่าว หรือกรณีของกลุ่มเขมรแดงกล่าวถึงการฝึกใช้อาวุธเคมีของทหารเวียดนามจากครูฝึกชาวคิวบา 2 นาย ในช่วงปี 1992 เป็นต้น ปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้เกิดข้อสรุปว่า เวียดนามเป็นประเทศหนึ่งในหมู่ประเทศที่โลกที่สามเก็บสะสมและมีขีดความสามารถในการใช้อาวุธเคมี

อย่างไรก็ตาม ในปี 1993 รัฐบาลเวียดนามได้ลงนามความตกลงระหว่างประเทศเพื่อยกเลิกการผลิต การเก็บสะสม และการใช้อาวุธเคมี การลงนามในข้อตกลงนี้ ทำให้ประเทศในภูมิภาค โดยเฉพาะประเทศไทย มีความสบายใจมากขึ้นในเรื่องของการมีและใช้อาวุธเคมี-ชีวของกองทัพเวียดนามว่าจะไม่กลับมาเป็นประเด็นของการถกเถียงในเวทีการเมืองในภูมิภาคอีก





อนาคต

จากข้อมูลข้างต้น จะเห็นได้ว่ากองทัพเวียดนามในช่วงทศวรรษแรกของยุคหลังสงครามเย็น กำลังประสบปัญหาอย่างมาก จากการที่แต่เดิมเวียดนามเคยได้รับความสนับสนุนด้านการทหาร (ทั้งในรูปของเงินและอาวุธ) จากโซเวียตและกลุ่มพันธมิตรในยุโรปตะวันออก แต่ปัจจุบันความช่วยเหลือได้ยุติลงโดยสิ้นเชิง ยุทโธปกรณ์ต่างๆ ที่มีอยู่จึงอยู่ในภาวะวิกฤต เพราะต้องการการซ่อมบำรุงและอะไหล่ต่างๆ เป็นจำนวนมาก เพื่อให้ระบบอาวุธทั้งหลายสามารถดำรงสภาพได้

ดังนั้นหากพิจารณาปริมาณจากทำเนียบกำลังรบ กองทัพเวียดนามอาจจะมีขนาดใหญ่อย่างมาก แต่ในแง่ของคุณภาพแล้ว ยุทโธปกรณ์ต่างๆ เก่าและล้าสมัย ทั้งยังขาดการซ่อมบำรุงอย่างมากด้วย จนอาจกล่าวได้ว่า กองทัพเวียดนามในยุคปัจจุบันกำลัง "ขึ้นสนิม" และอาจ "ล้าสมัย" ได้ในอนาคต

อีกทั้งหากพิจารณาข้อจำกัดในอนาคตจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจของประเทศแล้ว ก็จะต้องเห็นได้ชัดว่าคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่เวียดนามจะมีความสามารถทางเศรษฐกิจในการนำเอาระบบอาวุธใหม่ที่มีสมรรถนะสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เป็นอาวุธขั้นนำ (frontline equipment) เข้าประจำการได้ในอนาคตอันใกล้

ข้อจำกัดเช่นนี้น่าจะยังคงเป็นแนวโน้มของการพัฒนากองทัพเวียดนามในช่วงต้นของทศวรรษแรกของ ค.ศ. 2000 ต่อไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ทำเนียบกำลังรบ*

กองทัพเวียดนาม

กำลังพล	484,000	นาย
กำลังสำรอง	3-4,000,000	นาย

* ที่มา

กองทัพบก

กำลังพล	412,000	นาย
1) การจัดกำลัง		
- 8	กองทัพภาคและ 2 ภาคพิเศษ	
- 14	กองบัญชาการกองทัพน้อย	
- 58	กองพลทหารราบ	
- 3	กองพลทหารราบยานยนต์	
- 10	กองพลน้อยยานเกราะ	
- 15	กรมทหารราบอิสระ	
- 10	กรมปืนใหญ่สนาม	
- 8	กองพลทหารช่าง	
- 10-16	กองพลพัฒนา	
- 20	กองพลน้อยทหารช่างอิสระ	

2) ยุทโธปกรณ์

- รถถังหลัก	6,315	คัน
- รถถังเบา	620	คัน
- รถหุ้มเกราะลาดตระเวน	100	คัน
- รถรบทหารราบ	100	คัน
- รถหุ้มเกราะลำเลียงพล	1,100	คัน
- ปืนใหญ่ขนาดต่าง	2,300	กระบอก
- ปืนใหญ่อัตตาจร	30	กระบอก
- เครื่องยิงจรวดหลายลำกล้อง	710+	ชุด
- อาวุธปล่อยต่อสู้อากาศยานแบบ SA-7 และ SA-16		

กองทัพเรือ

กำลังพล	42,000	นาย
เรือดำน้ำ	2	ลำ
1) ยุทโธปกรณ์		
เรือฟริเกต	6	ลำ
เรือตรวจการณ์และเรือยามฝั่ง	40	ลำ
- 1	เรือคอร์เวต	
- 10	เรือเร็วโจมตีติดอาวุธนำวิถี	
- 10	เรือเร็วโจมตีติดตอร์ปิโด	
- 19	เรือตรวจการณ์ชายฝั่งชั้นใน	
เรือต่อต้านสงครามทุ่นระเบิด	11	ลำ
เรือยกพลขึ้นบก	6	ลำ

2) นาวิกโยธิน

กำลังพล	77,000	นาย
(ไม่มีข้อมูลการจัดและยุทโธปกรณ์)		

กองทัพอากาศ

กำลังพล	15,000	นาย
เครื่องบินรบหลัก	189	ลำ
เฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธ	45	ลำ

เครื่องบินรบหลัก

- 2 กรมบินขับไล่โจมตี (65 ลำ)
- 5 กรมบินขับไล่ (124 ลำ)

เฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธ

- 26 เฮลิคอปเตอร์โจมตี
- 19 เฮลิคอปเตอร์ปราบเรือดำน้ำ

อาวุธปล่อย

- จากอากาศสู่อากาศแบบ AA-2, AA-3, AA-10
- จากอากาศสู่พื้นแบบ AS-9

